

WYJAŚNIENIE POJĘĆ

Autorskie objaśnienia pojęć stosowanych na oznaczenie współczesnych zjawisk i procesów w aspekcie Wielkiego Resetu

BIUROKRACJA – w sensie ustrojowym władza rozbudowanego urzędu wykonawczego administracji publicznej, podporządkowująca obywateli państwa, a zarazem całe społeczeństwo, swoim potrzebom, interesom, wymaganiom i wizjom za pomocą reglamentacji, regulacji i redystrybucji, obejmująca między innymi działalność: kierowniczą, koordynacyjną, planistyczną, prognostyczną, kontrolną, nadzorczą informacyjną i archiwizacyjną; w sensie organizacyjnym to celowo określona, abstrakcyjna konstrukcja myślowa, opisująca budowę i działanie instytucji biurowej, w której urzędnicy ściśle podporządkowują się przepisom oraz poleceniom służbowym zwierzchników działających w granicach przynależnych im uprawnień.

CYBERNETOKRACJA – w sensie technicznym wyspecjalizowana władza cybernetyków, będąca aparatem wykonawczym stosującym w działaniu metody i techniki cybernetyki społecznej, której zadaniem jest sterowanie procesami społecznymi za pomocą sygnałów informacyjnych pełniących rolę bodźców stymulujących zachowania; jej skuteczność zapewnia sprawność na niższych poziomach administracji sieciowej, cyfrowej i informacyjnej, co wiąże się z przejściem od statycznego i ręcznego zarządzania zasobami do dynamicznego i zautomatyzowanego sterowania procesami, zastępując tradycyjnie hierarchiczny aparat biurowo-urzędniczy przez zautomatyzowany system teleinformatyczny.

DECYWILIZACJA – negatywny proces ogólnocywilizacyjny, polegający na dezintegracji struktur, destrukcji norm oraz degradacji osiągniętego wcześniej poziomu indywidualnego i społecznego rozwoju, będący powrotem do stanu przedcywilizacyjnego, cechujący się narastającym relatywizmem, pesymizmem, konsumpcjonizmem, permissywnizmem, hedonizmem i nihilizmem, czego podłożem jest słabnąca jednostkowa i zbiorowa kondycja religijna, moralna, intelektualna, estetyczna i vitalna, wyrażająca się w cynicznym stosunku do wartości, prawdy, dobra, piękna i świętości, w opozycji do procesów cywilizacyjnie pozytywnych – cywilizacyjnotwórczych, które znamionuje wola walki, zmagania z przeciwnościami, inwestowanie w przyszłość, wzrost sił twórczych, oszczędność zasobów, wstrzemięźliwość w zaspokajaniu potrzeb, dbałość o porządek, odpowiedzialna kalkulacja i poczucie sensu.

DEGRADACJA – w sensie węższym spadek pozycji, utrata rangi czy obniżenie znaczenia kogoś, np. wskutek pozbawienia posiadanego stopnia wojskowego lub naukowego czy przeniesienia lub zepchnięcia na niższe stanowisko, a w szerokim znaczeniu to samoistny lub powodowany przez człowieka proces postępującego niszczenia lub obniżania wartości czegoś, a w szczególności środowiska przyrodniczego, społecznego, politycznego i informacyjnego pod kątem przydatności dla ludzkiego życia i rozwoju.

DEHUMANIZACJA – termin wskazujący na odczłowieczenie jako pojedynczy akt zanegowania lub dłuższy i szerszy proces negowania człowieczeństwa w drugim człowieku, pewnej grupie ludzi, czy nawet w sobie samym, prowadzący do zmian pozbawiających człowieka należnej mu godności lub właściwych mu atrybutów z wykorzystaniem ideologii, technologii i ekonomii, polegający często na eliminacji tzw. czynnika ludzkiego z łańcuchów i mierników wartości z powodu nadwartościowania czynnika technicznego, co stanowi znamiennej cechę cywilizacji informacyjnej.

DEKONSTRUKCJA – w najszerszym – ogólnojęzykowym znaczeniu jest działaniem polegającym zwykle na celowym i metodycznym rozkładaniu i zmodyfikowanym składaniu konstrukcji myślowej, struktury społecznej czy budowli fizycznej, jak również znoszeniu (unieważnianiu) reguł lub zasad, bądź znieszczeniu (deformowaniu) obiektów lub procesów, mającym zastosowanie w nauce, filozofii, ideologii, sztuce, prawie i polityce, m.in. jako teoretyczne podłoże dla praktycznej przebudowy stosunków władzy w postmodernistycznym ujęciu.

DEKONSTRUKCJA SPOŁECZNA – ogólna i planowa przebudowa społeczeństwa zorganizowanego oddolnie i spontanicznie w celu umożliwienia bądź ułatwienia sterowania nim, jak również poszczególnymi jego segmentami, a w ostateczności wchodzącymi w jego skład jednostkami i zachodzącymi pomiędzy nimi interakcjami, dla swej skuteczności przebiegająca równolegle w wielu obszarach, począwszy od języka, a na sztuce skończywszy (np. kubizm), która wypływa z głębszych filozoficznych założeń (np. strukturalizmu).

DEPOPULACJA – spadek populacji jako zmniejszenie liczebności organizmów żywych pewnego gatunku na określonym terenie i w określonym czasie, najczęściej odnoszący się do drastycznego zmniejszania się populacji ludzi spowodowanego zarówno powolnymi trendami demograficznymi (migracjami czy ujemnym przyrostem naturalnym), jak też gwałtownymi wydarzeniami (katastrofami naturalnymi, pandemiami czy wojnami), z czego jednak dziś największe znaczenie ma planowe i systemowe ograniczanie zaludnienia z wykorzystaniem dostępnych środków, zwykle miękkich – kulturowych, socjalnych i farmakologicznych, ale również twardych – rewolucyjnych, wojennych i terrorystycznych.

DEPRAWACJA – aktywne niszczenie postaw i sprowadzanie na niewłaściwą drogę tak, aby osoba wcześniej szlachetna, wykwalifikowana i odpowiedzialna zaczęła postępować odmiennie – niegodziwie, niekompetentnie czy nieodpowiedzialnie, a nawet cenić zło lub wady i tym się szczycić, czego wyrazem są demoralizujące działania w cyfrowym i sieciowym środowisku informacyjnym, polegające na szerzeniu pornografii, nawoływaniu do nienawiści czy stwarzaniu okazji do korupcji, nie tylko incydentalnie, lecz także w agenturalnie zorganizowany sposób.

DEZINTEGRACJA – pośrednio wkalkulowany, chociaż nie bezpośrednio powodowany rozkład stanów lub systemów – psychicznych, społecznych, politycznych, gospodarczych, kulturowych czy religijnych, zachodzący na określonym poziomie rozległości i złożoności oraz w z właściwą sobie dynamiką o zasadniczo i ostatecznie dwojakim charakterze: pozytywnym, jeśli prowadzi do progresu jako poprawy na wyższym poziomie złożoności, czy negatywnym – regresu, jeśli skutkuje pogorszeniem na niższym poziomie złożoności późniejszej całości (np. ludzkiej zbiorowości).

- DEZINTEGRACJA PSYCHICZNA** – rozkład utrwalonych struktur jednostkowej osobowości interpretowany w teorii zdrowia psychicznego, opracowanej przez Kazimierza Dąbrowskiego, zdaniem którego polega ono na zdolności do rozwoju wewnętrznego na drodze do wszechstronnego rozumienia, przeżywania, odkrywania i tworzenia coraz wyższej hierarchii rzeczywistości i wartości w kierunku ideału indywidualnego i społecznego poprzez procesy dezintegracji pozytywnej i cząstkowej oraz integracji wtórnej i całościowej.
- ETYKA** – nauka o moralnej wartości czynu, która odkrywa fakt powinności czynienia dobra i unikania zła za pomocą pierwotnej intuicji moralnej, używanej od starożytności na określenie charakteru i zwyczaju, co znaczy, że postępowanie etyczne jest zgodne z odkrytymi jako słusne i zwyczajowo przyjętymi przez daną społeczność wzorcami moralnymi, wyraża autentyczne i autonomiczne przekonania ludzi żyjących w określonym miejscu i czasie na temat faktów, wartości i norm moralnych, ujawniając stosunek człowieka do właściwego mu celu, tego postulowanego (etyka) i tego realizowanego (moralność).
- FILOZOFIA** – jest najbardziej ogólnym i najdalej idącym typem metodycznie uprawianego i systemowo zorganizowanego poznania, którego przedmiot jest najszerzy, gdyż jest nim cała rzeczywistość, a cel jest najdalszy, gdyż jest nim ujawnienie ostatecznych przyczyn tej rzeczywistości; nie utożsamia się z: intuicyjnym mniemaniem, ideologicznym postulowaniem, czy estetycznymi przeżyciami, ale z krytycznym badaniem, z którego wyodrębniły się dalsze nauki.
- GENOKRACJA** – hipotetycznie sprawowana lub bardziej kategorycznie postulowana władza osób szczególnie uzdolnionych w wyniku modyfikacji genetycznych ich organizmów lub wyselekcjonowanych pod względem posiadanego kodu genetycznego, właściwego dla danej populacji etnicznej, religijnej czy innej historycznie wyodrębnionej z całej ludzkiej populacji.
- IDEALIZM** – zapoczątkowany przez Platona sposób filozofowania odwołujący się do ogólnych, koniecznych i niezmiennych idei wyjaśniających zmienny i przemijający świat, będący podłożem idealizmu innych dziedzin poznania i działania w drodze dopasowywania ich do subiektywnych wyobrażeń i oczekiwań (którymi zastąpiono platońskie idee) wyrażanych w ideologii, czego przykładem jest idealizm polityczny pozwalający na życzeniową adekwatną interpretację podejmowanych decyzji i realizowanych przedsięwzięć, a w szczególności formułowanie haseł i posługiwanie się frazesami.
- IDEOKRACJA** – władza idei – hierokracja, specjalizująca się w wymyślaniu – kreowaniu idei, np. androgynicznych, oraz opracowywaniu ideologii, np. klimatyzmu, i przekazywaniu ich do upowszechniania i realizacji, posiadająca nadrzędny status ze względu na oddziaływanie poprzez preferencje na politykę, gospodarkę i kulturę, co odbywa się na niższych poziomach rządzenia i zarządzania.
- INFORMATOKRACJA** – władza oparta na zautomatyzowanym przetwarzaniu informacji, sprawowana przez informatyków jako lepiej przygotowanych do posługiwania się infrastrukturą teleinformatyczną, ale niekoniecznie lepiej poinformowanych o przedmiocie rządzenia; wykonywana przez projektowanie, programowanie, wdrażanie, konfigurowanie, kontrolowanie i nadzorowanie systemów teleinformatycznych wykorzystywanych w ośrodkach władzy, którą sprawują administratorzy, operatorzy czy audytorzy systemów informatycznych, wpływając na decyzje osób formalnie i nominalnie sprawujących władzę polityczną ze względu na to, że w rozbudowane kody programowe mogą być wbudowywane rozwiązania stwarzające nieujawniane możliwości kontroli czy sterowania działaniem systemów, zaliczanych do tzw. infrastruktury krytycznej.

INFORMOKRACJA – władza nad infosferą – sferą informacyjną, dotyczącą najbardziej ogólnych idei, podstawowych poglądów i zasadniczych przekonań, wpływających na bieg spraw publicznych i wyznaczających sposób życia prywatnego; władza nad środowiskiem informacyjnym – nad informacją jako treścią poznawczą oraz nad informatyką jako technologią jej przetwarzania, sterująca władzą nad pozyskiwaniem i wykorzystywaniem zasobów i narzędzi informacyjnych, stanowiąca źródło inspiracji podczas gromadzenia i udostępniania danych oraz opracowywania i użytkowania metod ich przetwarzania; wskazując cele informowania i informatyzowania predeterminuje całą sferę informacyjną – infosferę.

KULTURA – stanowi wszelką społecznie zorganizowaną i historycznie uwarunkowaną aktywność człowieka (element dynamiczny) oraz wszelkie jej duchowe i materialne rezultaty (element statyczny), różnie pojmowana – w sensie najbardziej fundamentalnym – metafizycznym – to byt intencjonalny (filozofia klasyczna), a w sensie najbardziej instrumentalnym – politycznym – to instrumentarium panowania (ideologia postmodernistyczna); składają się na nią: 1) kultura intelektualna (poznania naukowego i filozoficznego) – to kultura rozumu, oparta na kryterium prawdy, 2) kultura moralna i prawna (wyborów moralnych i prawnych) – to kultura woli, oparta na kryterium dobra, 3) kultura techniczna i artystyczna (wytwórczości technicznej i twórczości artystycznej) – to kultura potrzeb (technika) i przeżyć estetycznych (sztuka), oparta na kryteriach użyteczności i piękna.

MERYTOKRACJA – wyspecjalizowana władza ekspercka, należąca do władzy wykonawczej albo stanowiąca jej wyspecjalizowane zaplecze, w praktyce wpływająca na działanie władzy prawodawczej poprzez opracowywane projekty, sporządzane analizy i formułowane apele; z jej rzeczywistym albo pozorowanym profesjonalizmem trudno polemizować, do tego stopnia, że stan ten określa się mianem tyranii ekspertów.

METAFIZYKA – ogólna teoria rzeczywistości, podstawowy dział filozofii (arystotelesowska filozofia pierwsza) zmierzający do całościowego jej ujęcia i ostatecznego wyjaśnienia poprzez wskazanie pierwszych przyczyn, w wersji klasycznej realizmu filozoficznego definiowana poprzez byt jako wszystko cokolwiek i jakkolwiek konkretnie istnieje, w odróżnieniu od filozoficznego idealizmu wyjaśniającego świat poprzez odwoływanie się do ogólnych, koniecznych i niezmiennych idei, mylona często z ontologią jako nauką także o bytach możliwych z racji ich niesprzeczności.

NAUKA – jeden z czterech podstawowych i dopełniających się typów poznania, obok poznania potocznego, filozoficznego i religijnego, ściśle uporządkowany zbiór twierdzeń odnoszących się do określonego przedmiotu, formułowanych w następstwie planowo zorganizowanych czynności badawczych, których celem jest ustalenie prawdy jako zgodności z rzeczywistością; w ujęciu czynnościowym (funkcjonalnym) obejmuje zespół czynności poznawczych systematycznie i metodycznie zmierzających do osiągnięcia wiedzy o wyodrębnionym fragmencie czy aspekcie rzeczywistości, a w sensie wytworu oznacza usystematyzowany w postaci teorii zestaw sądów zawierających wiedzę zaspokajającą ogólnoludzkie potrzeby poznawcze, których pierwszym celem jest bezinteresowne poznawanie prawdy o rzeczywistości, zaś dalszym bywa także przekonywanie, osądzanie, porządkowanie czy usprawnianie środowiska życiowego człowieka.

NETOKRACJA – władza sieci/sieciowych koordynatorów, posiadająca potrójny sens: a) logiczny – odnoszący się do architektów sieci projektujących jej rodzaje, poziomy, składniki i atrybuty z politycznie strategicznego punktu widzenia, jak np. decydowanie o dopuszczeniu do użytku powszechnej anonimowej sieci Tor, b) fizyczny

– dotyczący inżynierów sieci opracowujących standardy i protokoły np. szyfrowania silnego czy pozornie silnego oraz c) społeczny – należący do administratorów sieci w postaci np. zarządów korporacji internetowych, wprowadzających w życie polityki informacyjne na platformach społecznościowych, wyszukiwawczych czy handlowych; potrójny sens netokracji odpowiada wielowarstwowej budowie sieci Internet – logicznej, fizycznej i społecznej.

PLUTOKRACJA – władza instytucji i środowisk finansowych sprawowana za pomocą instrumentów finansowych, w tym kształtowania stóp procentowych oraz kapitałów finansowych m.in. przez obrót giełdowymi walorami, aby wpływać na oficjalne decyzje polityczne organów państwowych i organizacji międzynarodowych, jak też szerszą koniunkturę gospodarczą i kondycję społeczną, w swoim interesie ekonomicznym lub w celu realizacji szerszego planu politycznego.

POZNANIE LUDZKIE – intelektualne dostosowanie się poznającego podmiotu (subiektywnego stanu świadomości) do poznawanego przedmiotu (obiektywnego stanu rzeczywistości), będące warunkiem i narzędziem sprawnego działania, sprawiające, że czynności ludzkie są nieprzypadkowo skuteczne, a człowiek staje się zdolny do samookreślenia – względnej autonomii, gdyż przyswaja sobie świat, w którym żyje i rozszerza swą świadomość o to, co go transcenduje; jest: a) aspektywne – spostrzeżenia, pojęcia, sądy, rozumowania dotyczą przedmiotów z jakiegoś punktu widzenia, b) refleksywne – każda czynność poznawcza i jej wynik staje się przedmiotem innej czynności poznawczej, c) świadome – podmiot poznający jest świadomy dokonywanych aktów poznawczych; jeśli przebiega metodycznie, planowo, systemowo i krytycznie, jest poznaniem naukowym w sensie szerokim – kiedy towarzyszy mu klasyczne kryterium prawdziwości, albo wąskim – kiedy jest ograniczone do empirycznej sprawdzalności.

REALIZM – zapoczątkowany przez Arystotelesa sposób filozofowania odwołujący się do konkretnych bytów składających się na materialną i niematerialną rzeczywistość, będący podłożem realizmu innych dziedzin poznania i działania w drodze uzgodnień z obiektywnym stanem rzeczy, czego daleką i rozległą kontynuacją jest realizm polityczny mający na celu adekwatną interpretację podejmowanych decyzji i realizowanych przedsięwzięć, a w szczególności ujawnianie prawdziwych motywów i głębszych interesów.

ŚWIATOPOGLĄD – najbardziej ogólna wizja rzeczywistości, będąca syntezą przekonań religijnych, poglądów filozoficznych, wiedzy naukowej i codziennego doświadczenia, pełniąca rolę ogólnego wyznacznika życiowego i odniesienia dla konkretnie podejmowanych decyzji; stanowi zespół przekonań i postaw, twierdzeń, ocen i norm, który przynajmniej w oczach zwolenników czy wyznawców tworzy spójny i całościowy obraz rzeczywistości; ze względu na odmienne motywy skalania różnorodnych składników wiedzy, wiary i wrażliwości bywa dzielony na a) światopogląd chrześcijański właściwy cywilizacji klasycznie europejskiej oraz b) światopogląd technokratyczny projektowany dla cywilizacji informacyjnej, prezentowanej jako postępowej.

ŚWIATOPOGLĄD TECHNOKRATYCZNY – sposób postrzegania i pojmowania życia indywidualnego i zbiorowego w kategoriach planów ideowych, programów operacyjnych i projektów finansowych skierowanych na bliższą, dalszą czy nieokreśloną przyszłość – bez konieczności respektowania doświadczeń z przeszłości – oraz oderwanego od uwarunkowań realnych, a zdeterminowanych założeniami idealnymi, wdrażanymi za pomocą technokratycznego aparatu administracyjnego wyposażanego w doskonałe instrumenty inżynierii społecznej.

TECHNOKRACJA – władza techników – inżynierów jako specjalistów od narzędzi i metod skutecznego rządzenia przez sprawne zarządzanie napływającymi danymi (wskaźnikami i parametrami) oraz rozporządzanie dostępnymi zasobami (osobowymi i rzeczowymi) w celu urzeczywistniania wizji wynikających z doświadczenia niedoskonałej – wadliwej teraźniejszości i zmierza ku doskonałej – świetlanej przyszłości w celu przebudowy rzeczywistości społecznej zgodnie z ustaloną przez ideokrację architekturą kontroli i nadzoru, zwłaszcza za pomocą integrowanych sieci przepływów informacyjnych, energetycznych i finansowych.

WIRTUALIZACJA – proces pogłębiania multimedialnej i cyfrowo-sieciowej symulacji zaangażowania człowieka w rzeczywistości i na jej rzecz poprzez wytwarzanie i przeżywanie rzeczywistości uzupełniającej – rozszerzonej, a następnie alternatywnej – wymaginowanej (metawersum), częściowo i punktowo synchronizowanej w czasie i przestrzeni ze światem realnym, najpierw w celu ułatwienia i usprawnienia działania, a później uzależnienia od iluzji za sprawą programowo-sprzętowych interfejsów głębszego i trwalszego przyłączenia, z czasem bez możliwości odłączenia na poziomie fizycznym i psychicznym.

WŁADZA – instytucja życia zbiorowego nacechowana zdolnością powodowania zmian w stanie otoczenia zewnętrznego (jak również dyspozycja osobista będąca wewnętrzną zdolnością do podejmowania decyzji o takich zmianach) stosownie do światopoglądowego usposobienia, pochodząca z nadania boskiego (z góry) lub ludzkiego (z dołu), jak również niekiedy bez nadania, ale za sprawą uzurpacji – przywłaszczenia (nielegitymizowana), co oznacza, że jest złożoną kwestią psychicznego usprawnienia władcy, fizycznego uposażenia do władania i prawnego lub faktycznego umocowania władztwa; jej istota tkwi najgłębiej w samym człowieku, a kształtuje się i przejawia pierwotnie w najbliższych relacjach społecznych, rodzinnych i rodowych, a następnie w najbardziej rozległych systemach społecznych, politycznych i ekonomicznych; posiada tyle przejawów i taki zasięg, ile jest sposobów i obszarów wpływania na zachowania innych zgodnego z indywidualną lub kolektywną wolą własną.

WŁADZA BOSKA – wyraz odwiecznego porządku Bożego, wpisanego w przyrodzony porządek naturalny, zgodnie z którym panuje kosmiczny porządek i w którym partycypują konkretne relacje międzyludzkie; tożsama z Wolą Absolutu, a ucieleśniana częściowo przez wolę człowieka, która od czasów oświecenia zostaje wyeliminowana z szerszego dyskursu społeczno-politycznego i instytucjonalnego porządku prawnopaństwowego na rzecz formalnego uznania narodu za ostateczne źródło władzy, który jako lud – demos pretenduje do uzurpowania sobie władzy Boskiej.

WŁADZA GLOBALNA – władza ośrodków, środowisk i osób dysponujących zdolnościami do powodowania globalnych zmian i aspirujących do statusu czegoś na kształt rządu światowego w policentrycznym systemie sieciowych zależności, wpływów i przepływów, z konieczności logicznej i empirycznego doświadczenia, najmniej widoczna, skupiająca się na najważniejszych kwestiach, poruszająca się w najdalszym horyzoncie przewidywalności oraz walidująca decyzje pod wpływem nieprzerwanie napływających i całościowo przetwarzanych danych, korzystająca z wyrafinowanych możliwości technicznych, wyrachowanych kalkulacji ekonomicznych i wyalienowanych inspiracji ideologicznych.